

Nhược Vũ đậu xe ở trước cửa một cửa hàng thời trang nhỏ, rồi đi bộ một đoạn ngắn tới Trương Thị, tay cô bầu vào bụng khập khiễng bước vào sảnh lớn.

Vừa đúng lúc Nhược Vũ là khách mời cuối cùng, cô cẩn răng sải bước thật nhanh tới đưa thư mời cho nhân viên phụ trách kiểm tra.

Nhân viên nam quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, Nhược Vũ toàn thân một màu đen, tóc cũng được uốn gọn gàng trong mũi lưới trai, không hề lộ ra thứ gì kể cả đôi mắt.

-Thưa cô, cô có thể bỏ mũ, mắt kính và khẩu trang xuống cho tôi kiểm tra được không ạ?

Ở đây camera được lắp khắp nơi, cô mà lộ mặt thì những ngày sau cũng không cần phải xuất hiện nữa.

Nhược Vũ ghì chặt mũ lắc đầu từ chối.

Nhân viên kia hơi khó xử, bởi lát nữa tổ chức họp báo toàn là những nhân vật lớn, nếu có sơ xuất xảy ra e là cậu ấy sẽ bị đuổi việc mất.

Còn cách nơi tổ chức họp báo vài bước nữa thôi lại không qua được, Nhược Vũ cố căng mắt để mình không bị ngã xuống đất, cơn chóng mặt buồn nôn khiến cô cực kỳ mệt mỏi nhưng chẳng biết nghị lực ở đâu lại có thể nói một mạch tròn vành rõ chữ.

-Tôi là khách VIP được Lâm tổng mời tới, nếu anh không cho tôi vào, thì ngày mai anh cũng không cần phải đến đây làm việc nữa.

Nhược Vũ không muốn lên giọng làm oai nhưng tình cảnh này chỉ có thể làm như vậy.

Nam nhân viên kia hơi nghi ngại, anh ta mở thư ra xem thì đúng là thư dành cho khách mời quan trọng.

Hai tay hơi rung đưa về phía bên trái cúi đầu mời Nhược Vũ vào trong, thở còn không dám thở mạnh, bởi khách VIP hôm nay cũng chỉ có mấy người.

Nhược Vũ thở phào một hơi cố lê chân vào phòng họp báo, cô chọn ghế ở cuối phòng, vị trí gần cửa lớn để dễ thoát thân.

Khách mời đã yên vị chỗ ngồi, rất nhiều phóng viên và nhà báo cũng có mặt.

Khán phòng rộng lớn hết thấy cả trăm người.

Nơi này ngày xưa mỗi khi Trương Thị ra mắt sản phẩm mới, cô thường là nhân vật tâm điểm của mọi sự chú ý, bởi cô vừa giữ vai trò cố vấn, vừa là người mẫu quảng bá sản phẩm.

Những ngày đó qua rồi, giờ cô muốn vào được đây cần phải có thư mời và còn phải che mặt giấu tên.

Một lúc sau, khán phòng tràn ngập tiếng vỗ tay chào đón ban giám đốc của Trương Thị và Lâm Thị.

Triệu Phi và Lâm Khải Trạch đứng ở giữa cười nói bắt tay nhau rồi ngồi vào bàn để người

dẫn chương trình làm việc.

Khán phòng yên ắng trở lại, chỉ còn tiếng lách tách của máy ảnh và giọng nói êm ái của nữ mc.

Môi Nhược Vũ khô khốc, hơi thở cũng trở nên nặng nề nhưng khi nghe số vốn mà Lâm Khải Trạch quyết định đầu tư vào Trương Thị khiến cô tròn mắt giật mình.

Một trăm triệu USD.

Một tập đoàn sản xuất ô tô lại dám đầu tư vào một công ty sản xuất mỹ phẩm số tiền lớn như vậy.

Phía dưới “ồ” lên một tiếng, phóng viên bắt đầu nhao nhao đặt câu hỏi.

-Xin được hỏi Lâm tổng, lí do vì sao anh lại chịu chi ra một khoản tiền lớn như vậy, để đầu tư vào ngành công nghiệp làm đẹp của Trương Thị?

Trương Thị và Lâm Thị đã có mối quan hệ tốt đẹp xưa nay, do hai bên có mối liên hôn từ trước nhưng chủ của Trương Thị đã □hết, vị hôn thê của Lâm Khải Trạch cũng không còn, Trương Thị cũng đã đổi chủ.

Vậy lí do vì sao Lâm Khải Trạch còn đầu tư vào đây nhiều tiền như vậy?

Lâm Khải Trạch ở trên kia không trả lời ngay, hẩn cúi thấp đầu như che đi sự đau khổ trong lòng rồi mới kể môi vào micro trả lời.

-Đối với mọi người, Tiểu Vũ đã mất rồi nhưng đối với tôi, cô ấy vẫn luôn bên cạnh.

□hết không phải là hết, họ chỉ thay đổi một thể thức khác để tồn tại mà thôi.

Hơn nữa chú Triệu đây lại là cậu ba của Tiểu Vũ, chúng tôi đều muốn nâng tầm mỹ phẩm của Trương Thị, để không phụ lại công sức của ba mẹ vợ và Tiểu Vũ đã bỏ ra.

Câu trả lời nặng mùi tình nghĩa làm bên dưới tán đồng vỗ tay không ngớt, một vài khách mời còn sụt sùi lấy khăn lau khoé mắt.

Nhược Vũ bật cười sau lớp khẩu trang, không ngờ khả năng diễn xuất của hẩn lại đỉnh cao đến như vậy.

Một phóng viên khác đặt câu hỏi cho Triệu Phi, về những khó khăn khi ông phải gồng gánh Trương Thị trong giai đoạn đầy khó khăn vừa qua.

Ông ta chăm chú nghe rất kỹ, ra dáng như một người tỉ mỉ và ăm ắp.

Trong kí ức của Nhược Vũ, ông ấy chính là người như vậy nhưng kể từ ngày cô gặp lại ông ở cô nhi viện Nhân Ái, thì toàn bộ kỉ niệm đẹp về người cậu mà cô kính trọng đã phai nhạt tất cả rồi.

-Những ngày vừa qua thật khó cho tôi nhưng nghĩ tới anh chị và đứa cháu gái xấu số của mình.

Dù có dốc hết sức già này đi nữa, tôi cũng sẽ cố gắng hết mình để đưa Trương Thị đi lên.

Nói rồi ông ta cũng tháo kính để chậm nước mắt.

Giả tạo, toàn là giả tạo.

-Ông Triệu đây thật biết nói đùa, Trương Thị đã là của ông ngày nào mà ông lại cố gắng gồng gánh.

Một giọng nói trầm thấp vang lên, mọi người bắt đầu dáo dác tìm kiếm nơi phát ra âm thanh ấy.

Nhược Vũ không để họ khó tìm, cô ngồi tại chỗ lên tiếng lần nữa.

-Trương tiểu thư □hết còn chưa rõ nguyên nhân, Triệu Tổng đã ở đây lo thu gom cổ phần của Trương Thị.

Tôi tự hỏi là giấy tờ nào trên mặt pháp lí, để ông có quyền điều hành cổ phần của Trương tiểu thư và cả những tài sản khác của Trương gia nữa?

Cuối khán phòng, một cô gái ăn mặc toàn màu đen, bắt chéo chân dựa vào ghế, bộ dạng bất cần xuyên qua lớp kính đen đặt câu hỏi với Triệu Phi.

Máy ảnh ngay lập tức bắt cận khuôn mặt sớm đã tối sầm lại của Triệu Phi và cả Lâm Khải Trạch, cũng không quên chụp lại đầy đủ tư thế của cô gái bí mật ngồi ở dưới.

Triệu Phi ở trên này bị nói trúng tim đen, hai chân run lợi hại nhưng vẫn cố nở một nụ cười miễn cưỡng giải thích với phóng viên và khách mời.

-Tất nhiên phải có giấy tờ thì tôi mới dám sử dụng chúng có phải không, tất cả đều là Tiểu Vũ để lại cho tôi.

Vị khách mời bên dưới, xin hỏi danh tính là gì, sao lại che mặt như vậy?

Triệu Phi trả lời giống như nói cho trẻ con nghe vậy, Nhược Vũ phì cười nhướn mày hỏi lại.

-Triệu tổng có hay mình đang tự lấy đá đập vào chân? Ông nói Trương tiểu thư để lại tài sản của mình cho ông nhưng chắc các vị ở đây cũng biết cô ấy là □hết bất đắc kì tử, nào kịp để lại thứ giấy tờ gì.

Nếu nói cô ấy là để lại tất cả cho ông trước khi □hết, vậy sao người làm cậu như ông lại không ngăn cản?

Từng lời từng chữ Nhược Vũ nói ra khiến những người có mặt tại đó bắt đầu nghi ngờ Triệu Phi, ông ta quá quáng quá nên nói lắp.

-Cô... Cô... Đừng có...

-Ông im lặng đi, tôi còn chưa hỏi xong đâu.

Nhược Vũ lườm Triệu Phi một cái rồi đảo mắt nhìn Lâm Khải Trạch châm biếm nói.

-Không biết Lâm tổng đây yêu thương vị hôn phu của mình đến thế nào nhưng đêm cô ấy bị tai nạn, nồng độ cồn trong máu của cô ấy cao như vậy, sao anh không đưa cô ấy về nhà mà lại để cô ấy tự lái xe một mình, dẫn đến tai nạn thảm khốc ấy.